

Iztok Osojnik

Hamletovi dialogi

1

Ne beri Deleuza za zajtrk,
ok, časopis, ne rečem, brskaj po spletu, zabij žebelj,
trije nasveti za zdravo prehrano, ki priporočajo
razstrupljanje in sistematično stradanje
kot pripomoček za lep videz in stas.

Torek je, minus trinajst, sončno.
Piham toplo sapo v zaganjač,
vse je precej intenzivno,
ona Delacroixova slika visi postrani,
raje se pripravi na potres šeste stopnje. Moped končno vžge.

Tamle, glej, človeška piramida, moški sedi na
ramenih moškega in na njegovih ramenih prav tako
sedi moški in tudi na njegovih ramenih sedi še en moški,
vsega skupaj trinajst moških na ramenih onega spodaj, z izjemo
onega spodaj, ki komaj hodi z vsemi temi moškimi na ramenih
proti središču mesta, kamor ga nosi vsa ta vertikalna teža

moških, da se opoteka in je že skoraj v središču mesta,
kjer imajo ravnokar konferenco o eksperimentalni umetnosti.

Ampak on ne plačuje davkov v tej državi,
posloval je z bananami in je najbogatejši Slovenec,
financiral je volilno kampanjo
stranke modernega centra
in zdaj se ne more ustaviti, ker ga vertikalna teža nese naprej
z vsemi moškimi na ramenih proti Savi,
kjer se je utopil Lucijan Marija Čop. Saj sem ti zabičala,
da ne beri Deleuza za zajtrk,

ampak Deleuze se ne zmeni za zajtrk, Miro Cerar mlajši se tudi
ne zmeni za kosmiče za zajtrk,
ker ima na obisku Angelo Merkel in jo zdaj
nosi okoli na ramenih, da bo na lastne oči
videla konferenco
in kako se tu izvaja reforme sodstva,
ki se jih ne izvaja, ker je prvak
opozicije v zaporu v skupščini, kamor uspešno spada
po mnenju nekdanjega ustavnega pravnika,
ki nosi na ramenih prvaka opozicije,
ki na ramenih nosi predsednika republike,
ki kida gnoj s traktorja
in mu v škornjih skoraj zdrsne, ker jih prvič nosi
in prvič kida gnoj.

Miro Cerar je z Angelo Merkel na ramenih
stopil v lekarno
in namerava naročiti sredstvo proti glavobolu, ker
je Angela Merkel z glavo udarila ob podboj vrat,
kar ni bilo najboljše sprejeto, z neizvajanjem reform vred,
namesto volkswagnov so uvedli japonske električne avtomobile,
človek z bananami pa je že prispel do Dominikanske republike,
trinajst mož na ramenih človeka z bananami, to ni kar tako,
je pa prinašalo lepe dobičke,

tako da se je Miro Cerar mlajši z Angelo Merkel
za dan, dva starejšo na ramenih in

grškim predsednikom
Aleksisom Ciprasom na ramenih Angele Merkel
in nemškim gospodarskim ministrom
na njegovih ramenih z invalidskim
vozičkom vred in nemškimi bančniki na njegovih ramenih
ter z direktorjem nemških železnic
na njihovih ramenih
in še z nekaterimi drugimi možmi in ženami na ramenih,
na primer z Rudijem Dutschkejem,
Franzem Kafka in Karin Kubus Brinkmann, poročeno Rolf.

V roke mu je proizvajalec kokte potisnil
svoj izdelek in prošnjo za davčno olajšavo v lepi kuverti
z logotipom mopeda spredaj
in zadaj in
z manjšo vsotico zlotov,
z lahkoto in gibko se je smukal kljub skrbni telesni vadbi
in uporabi duhovnih vaj Ignacija Loyole
s Franziscom Azpiliqueto na ramenih
po vladni palači in po parku narodnih herojev okoli.

Skrivnostno zadržan in nedostopen za odgovore
na vprašanja novinarjev na ramenih drugih novinarjev
in tudi novinarskih kolegic z novinarskimi kolegicami
na ramenih
rekoč samo, da vsak dan za zajtrk
bere Deleuza in poje jabolko,
kar je, dokazano, destabilizirajoče za
vse, ki na konferenci nosijo Angelo Merkel na ramenih,
ki nosi Baracka Obama na ramenih,
in tako vse do direktorja
nemških železnic, ki si je prižgal debelo cigaro,
kar spodbuja krvni obtok
in na sploh oživlja duha Georga Wilhelma Friedricha Hegla,
ki nosi na ramenih Leopolda von Rankeja,
imenovanega pruska kuplunga.

Dobro kaže, pesem, napisana posebej za to priložnost,
se počasi bistri, čeprav nikoli ne bo napisana, ker
sem zadnjič pozabil glavo v knjigarni
Blackwell na Broad Streetu v Oxfordu,
in sva šla čez pol ure z Janijem Kovačičem ponjo,
ampak je niso vrnili,
ker so rekli, da ni moja, ampak od Shakespearja,
kar nikakor ni moglo biti res,
ker je Shakespeare že trideset let mrtev,
jaz pa sem še do pred pol ure nosil to glavo, še toplo,
ki jo zdaj v tipični angleški aroganci
razglašajo za svoj kulturni zaklad
padle kolonialne sile. dobro so se pozicionirali,
nemogoče se je bilo neopazno prikrasti
do moje glave in jo ukrasti nazaj.
je pa zato popustila njihova pozornost glede drugih glav,
zato sem smuknil v ozadje knjigarne,
medtem ko je Jani Kovačič
že petič pel pesem Disko Karamazov,
in si tam, v okolju številnih knjig, na vrat nataknil glavo
William Shakespearja otroka.
precej komična zadeva, ker je takoj,
ko sem stopil ven in srečal Ravija Shankarja,
glava začela spreminjati barve.
dobro se spomnim barve magnolije in barve narcis.
bilo je razmeroma hladno, moji glavi
William Shakespearja je neka oseba, morda je bila
Ketaki Kushari Dyson ali kakšna, ki je stala poleg nje,
rekla, da temu pravijo oceansko podnebje.
Jamie Mckendrick se je prijazno nasmehnil,
ampak je bilo takoj videti, da tega ne odobrava.
z Janijem Kovačičem sva se poskušala iz
botaničnega vrta prebiti proti Christ Churchu,
ampak iz sence pod vhodnim obokom se je
prikazal sir Thomas Cromwell

in rekel, fanta, originalno je bil to Cardinal College
in tamle je Cardinal Wolsey.
malce me je zbodlo in sem v pokriti tržnici
tako j kupil zavojček dišečega mila,
ampak nekateri se nič ne spomnijo.
prišel nas je pogledat Jure Simoniti,
pogled na mojo glavo Williama Shakespearja ga ni
niti najmanj zmedel. tu, je rekel,
ljudje pogosto izgubijo glavo,
in jo po navadi zamenjajo za glavo kakšnega nadrealista
ali kaj podobnega.
in po krajšem premisleku dodal:
filozof je montažer, ampak ideja je moja.

3

Nekonvencionalno sem si izdelala lasten postopek,
kako se z dihanjem prišvercati
v luč živega telesa, poskakujoči ptiček
po pločniku na nedeljski dan.
Barbara Korun piše,
da sem v Helsinkih uporabil besedo pizda, kar ni neresnično,
ker sem z mezincem na nogi zadel ob tamkajšnji leseni vogal
in se spotaknil na oder,
verjamem, da je bilo čudno videti,
spodaj so bile latinskoameriške množice,
navajene na pretresljive revolucionarne pesmi,
ali pa vsaj na take, ki kaj ganljivega sprožijo
v posameznikovi intimi.
Bilo mi je nerodno,
ampak potem sem se spomnil našega največjega pesnika
in z mrtvo hladnim milim glasom ščinkavca
recitiral iz zornega
kota več kot znanca boga kakor nekdo,
ki vsako jutro z njim zajtrkuje, se z njim tika ali pogovarja po mobilcu.
V ozadju je bilo moč začutiti tresljaje med
vožnjo z avtobusom do Lagune Apoyo,
najprej sva tja nameravala z bicikli,
ampak so naju posvarili, da na tisti cesti na
gringose prežijo *ladrones*, ki nimajo veze z revolucionarnim
bojem sandinistov, tako da moje poznanstvo z borci gibanja
Sendero Luminoso ne bi zagotovilo
prostega prehoda, poleg tega pa imajo tam jasno
na velikih tablah napisano: *Propriedad privada,
no entrada ilicita delictiva*.
To je treba spoštovati, mislim, če je napisano,
sploh ker imajo oni tipi v rokah strelno orožje,
ne rečem, z govorjeno besedo je drugače, ker jo
preglasi hrum prometa, ampak kar je napisano, je napisano,
kakor je tudi napisano, da sem v Helsinkih
uporabil tisto grdo besedo pizda, pri čemer pa je treba
upoštevati kontekst, da sem takrat prvič jasno govoril

kot o edinem zanesljivem etičnem izhodišču, da človek zastavi radikalno držo kot brezpogojno zavrnitev zla za razliko od blejanja o abstraktnem dobrem, ki ga ni mogoče opredeliti. Ali vsaj tako sem takrat naivno razmišljal, čeprav se je pozneje izkazalo, da niti ni bilo tako zelo naivno. Strese me, ko se spomnim, da je Walter Benjamin v Port Bouju, v kraju, ki naju povezuje, ker sva oba v hribih nad njim vsak v svojem času na poti v neznano ilegalno prečkala francosko-špansko mejo, storil samomor v brezizhodnem obupu, in še danes pogosto razmišljam o tem, kako se je počutil v tisti zadnji noči pred deportacijo z ono kapsulo ciankalija na dlani.